

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΕΙΡΑ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
Ξεκουσιεύεται

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ).

— 'Ο Προκόπης ὁ Κολαούζος, θέρος Πειραιώτης, ἔχει τὴν ταβέρνα του στὸ λιμάνι, στὰ Καρθουσιάρικα, καὶ δουλεύει καλά καὶ ζῆ ἀνετα, δόξα νάχη ὁ Θεός! Δὲν πουλάει ἄλλω μονάχα κρασί. Γιά τὴν θγάξη τὰ στραβά ἔξοδα, προεφλερί καὶ συντάξεις κι' εὐκόλο-νεὶ διζήριες φτωχογυναικαὶ καλλες. Μιά ἀπὸ τὶς χήρες αὐτῆς, σμενὴ κι' ὄμορφη, τὴν συμπεθεῖ στὸ τέλος, τὴν ἐρωτεύεται καὶ τῆς ζητάει νὰ γίνῃ γυναικα του. 'Ἡ ἀπρωτάτευη χηραὸλα δέχεται. Γίνεται ὁ γάμος, ὁ Προκόπης ἀποχτάει κι' ἕνα παιδί, τὸ Γιάννη, μὰ δὲν εἶνε εὐτυχισμένος. 'Ἡ γυναίκα του λιώνει σιγά-σιγά, μαραίνεται καὶ τοῦ πθαίνει. Κι' ὁ Προκόπης ἀφοσιώνεται παιδί στὸ παιδί του, τὸ Γιάννη του, τὸ καμαρὶ του. Τὸν σπένει στὸ σχολεῖδι καὶ εἶνε γι' αὐτὸν πατέρας μαζί καὶ μάνα. Τὴν νύχτα αὐτὴ ὁ Προκόπης κουτοπίνει μὲ τοὺς φίλους του στὴν ταβέρνα του καὶ τοὺς λέει τὰ παράπονά του. 'Ἐχει μετανοιώσει πὸ σποδοθεῖ τὸ παιδί του κι' ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πάρῃ τὸ μυαλό του ἀέρα καὶ νὰ τὸ ριζῇ στὰ μεγαλιὰ. 'Ὁ Γιάννης ἔχει γυρίσει τώρα ἀπ' τὴν Εὐρώπη, ἔχει ἐκθέσει ὑποψηφιότητα γιά βουλευτῆς. Καλοσπαντρέστηκε, μπῆκε στὸν καλὸν κόσμο. Τὴ θραβυὰ αὐτὴ ὁ νέος πηγαίνει καὶ θλιπεὶ τὸν πατέρα του στὴν ἐσέβεια, καὶ τοῦ πρετεινεὶ νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζὶ του καὶ νὰ πάῃ νὰ ζῆσῃ κι' αὐτὸς μὲ τὸν καλὸν κόσμο. 'Ὁ Προκόπης ἀρνείται στὴν ἀρχή, ἀγριεύει, ἀλλὰ στὸ τέλος δέχεται. 'Ἐγκαταλείπει τὴ δουλειὰ του καὶ φεύγει μαζί γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. 'Ἐκεῖ θὰ τὸν κάνουν ἀγνώριστο καὶ θὰ τὸν φέρουν ἔπειτα ἐν πομπῇ στὴν Ἀθήνα ὡς μπαμπὰ τοῦ Γιάννη, θαθόλυτου, ἐκ Ρουμανίας πρερρχόμενο...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Πολὺ σωστὴ ἰδέα, ἔκαμ' ὁ Γιάννης.
— Νὰ ποῦμε σ' ὄλους αὐτοὺς πὼς εἶσαι ἕνας θεὸς μακρυνός.
— Αὐτὰ τὰ ἔξρω, ἔκαμ' ὁ Προκόπης ξεκουσιεύμένος: παρακάτου!
— Μιά ἄλλη, δικὴ μου ἰδέα ἦτανε, ξεκολλώθησε ἡ Ριρή, νὰ ποῦμε πὼς ὁ μπαμπὰς τοῦ Ζάν, πλουσιος, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἶνε ἀπὸ χρόνια ἐγκατεστημένος στὴ Ρουμανία, στὸ Βουκουρέστι... 'Ἐ λοιπόν... αὐτὸς ὁ μπαμπὰς — δηλαδὴ ἐσύ — γυρίζεῖ τώρα στὴν Ἀθήνα, στὰ παιδιὰ του Καταλιβες;
— Κάτι κόβει καὶ μένα τὸ ξερό μου! "Ὅλα τὰ κατάλαβα" γι' αὐτὸ μὲ βλέπεις ἔτσι. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω πὼς θρίσκομα στὴ Σαλονίκη.
— 'Ἐπρεπε νὰ ξεκινήσης ἀπὸ κάπου, εἶπε ὁ Γιάννης.
— 'Ἐπρεπε νὰ πάρης ἀπὸ κάπου τὸ Σερμπλόν, πρόσθεσε ἡ Ριρή. Πὸὺ νὰ πηγαίναμε; 'Ἐδὼ εἶνε πρρωτεύουσα. 'Ἐχει μεγάλα ξενοδοχεῖα. 'Ἐχει μαγαζιά νὰ ψωνίσουμε ὅτι μὰς χρειάζονται, νὰ εὐε φροντισίουμε κομμάτι.
— Νὰ μὲ θερινιώσετε, ἔκαμε ὁ Προκόπης, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Γιάννης στὴν ταβέρνα.
— Πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν δλα αὐτὰ στὸ σπίτι μας φώναξε ὁ Γιάννης, μπρωστά στους ὑπνέτες καὶ στους φίλους πὸὺ μπαينوθγάνουν; "Ἐνας λόγος νὰ ξέφευγε ἀπὸ κάποιον θὰ γέμιζε ἡ Ἀθήνα κι' θὰ γελοῦσαν ὄλοι στὴν καμπούρα μας.
— Ἀπάνω σ' αὐτὰ ἡ καμαριέρα μπῆκε γιὰ νὰ πῇ:
— Τὸ μπάνιο σας εἶνε ἔτοιμο, κυρία! Πάω τὸ μπουκαλάκι στὴν κἀμαρὰ σας. Μήπως θέλετε τίποτα;
— "Ὀχι, εὐχαριστῶ, ἔκαμε ἡ Ριρή.
'Ἡ καμαριέρα θγῆκε.
— Πῆγαινε, παιδί μου νὰ κἀνης τὸ μπάνιο σου, εἶπε ὁ Προκόπης στὴ Ριρή. Τὰ ρέστα μου τὰ λές ἀργότερα. Ἄ κατὰκἀτοῦ καὶ μὲ-

να ὁ μοῦτος στὸ καῦκαλό μου. Μοῦ τόχετε κἀμει θουτοί.

— Δὲν εἶνε γιὰ μένα, εἶπε ἡ Ριρή.

— Τότε θάνα γιὰ σένα, εἶπε ὁ Προκόπης στὸ Γιάννη.

— Ἐἶνε γιὰ σένα, μπαμπὰ! τὸν θεθαίωσε αὐτός.

— Κάθε πρωὶ θὰ παίρνης τὸ μπάνιο σου, τὸν πληροφοροῖσε ἡ Ριρή.

— Κάθε πρωὶ; ρώτησε τρομαγμένος ὁ Προκόπης. Νάνα γιὰ φερά τὸ μῆνα, μιά φορὰ στὶς δεκαπέντε. Μὰ κάθε μέρα — μὴν τύχη καὶ μὲ θλάμη, μωρὲ παιδί μου...

— Καὶ μιά καλὴ φριζιὸν ἔπειτα, πρόσθεσε ὁ Γιάννης, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούση; Θὰ θγῆς ἄλλος ἄνθρωπος. "Ἐλα μπαμπὰ! φερά τώρα καὶ τὶς πιτζάμες σου!

— Πουὶ; Αὐτὸ; Ἐἶνε δικὸ μου αὐτὸ τὸ ντόμινο;

— Ναι, τὸν θεθαίωσε ἡ Ριρή; Θὰ τὰ θγάξης δλα-δλα καὶ θὰ τὶς φορής, κάθε φεράδου, πρὶν πέσης...

— Γιατί; ρώτησε ὁ Προκόπης σασιτισμένος.

— Θὰ εἶσαι πιὸ ἂναι...

— Δηλαδὴ;

— Νά, θὰ κοιμάσαι μὲ πιὸ aisanes! "Ἐκαμε ὁ Γιάννης.

— Τώρα, μ' ἐφώτισες κι' ἐσύ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Προκόπης.

Καὶ πρόσθεσε καὶ στοὺς δύο, παρακλιετὰ:

— Κάντε μου τὴ χάρι, παιδιὰ μου, δταν μιλάτε μὲ μένα, νὰ λείπουν τὰ ἐγγλέζικα.

— Δὲν εἶν' ἐγγλέζικα, εἶπε ἡ Ριρή γελώντας. Ἐἶνε γαλλικά!
— Τὸ ἴδιο κάνει, ἀποκρίθηκε ὁ Προκόπης; Δὲν τὰ καταλαβαῖνε καὶ μὲ πιάνει ἄλλο πρῶμα. Χτῆς οὐλὴ τὴν ἡμέρα ντρούγκου-ντράγκα, ντρούγκου καὶ τὸ σακκάκι Κι' ἐνὸ ὁ Προκόπης τὰ πῆρε κι' ἄρχισε νὰ τὰ θάξῃ κάτω ἀπὸ τὴν κουβέρτα, ἡ Ριρή τοῦ ἐξηγοῦσε:

— Θὰ θάξης πρῶτα αὐτὸ... ἔκαμε ἡ Ριρή, δίνοντάς του τὸ πανταλόνι τῆς πιτζάμας... κ' ὕστερα αὐτὸ...

Καὶ τοῦδῶσε καὶ τὸ σακκάκι Κι' ἐνὸ ὁ Προκόπης τὰ πῆρε κι' ἄρχισε νὰ τὰ θάξῃ κάτω ἀπὸ τὴν κουβέρτα, ἡ Ριρή τοῦ ἐξηγοῦσε:

— Αὐτὸ γίνεται, μπαμπὰ, γιὰτὶ δὲν ἔχομε ἀνάλογες ἐκφράσεις στὴ γλῶσσα μας.

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Κατοσαντώνη καὶ τοῦ Μέγα Ἀλέξαντρο, τόσες χιλιάδες χρόνια μιλάμε κι' ἀκόμα δὲν τὰ καταφέραμε νὰ λέμε στὴ γλῶσσα μας αὐτὸ πὸὺ θέλουμε; Βρῆ μυστήρια! Κ' εἶνε ἀνάγκη νὰ ζητιανεύουμε κουβέντες ἀπ' τοὺς φράγκους; 'Ἐγὼ μὲ τὸν Παντελὴ κουβεντιάζουμε χρόνια. Ποτέ μας δὲ δυσκολετήκαμε σὲ τίποτα...

— "Ἐλα, μπαμπὰ! φώναξε ὁ Γιάννης βοηθώντας τον νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ κρεβάτι: Χόπλια!

— Πέρνα καὶ τὶς παντοῦφλες σου, πρόσθεσε ἡ Ριρή.

'Ὁ Προκόπης στάζει μιά στιγμὴ νὰ τὶς θαυμάσῃ:

— Ψυχὴ μου πρῶμα! 'Ἐσὺ μοῦ τὶς πῆρες, παιδί μου;

— Ναι... Δηλαδὴ μαζὶ...

— Εὐχαριστῶ, παιδιὰ μου. Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς μακαρτισίας ἔχουμε νὰ μοῦ χαρίσουνε παντοῦφλες. Μοῦχε κεντήσῃ ἕνα ζευγάρι μουρῖλα.

— Πέταξέ το κι' αὐτὸ, ἔκαμε ἡ Ριρή θάγοντάς του ἀπότομα τὸ σκούφο καὶ πετώντας τον κάτω, στὸ πάτωμα.

— "Α, ὄχι ἔτσι, παι-

— Ἐἶνε δικὸ μου αὐτὸ τὸ ντόμινο; ;...

δί μου ! εἶπε μὲ παράπονο ὁ Προκόπης.

Κι' ἐσήκωσε τὸ σκούφο καὶ τὸν ξεσκόνισε μὲ τὸ μανίκι του, γιὰ νὰ προσβόη :

"Ἐκείνη μοῦ τὸν εἶχε πλέξει καὶ τοῦτον. Νύχτες καὶ νύχτες πλάϊ στὸ τεζάκι.

Καὶ τὸν ἄφησε προσεχτικὰ στὸ κρεβάτι.

— Νά, πάρε καὶ τὸ μπουρνούζι κι' οὐτὸ φώναξε ἡ Ριρή, παίρνοντας τὸ ἀπὸ τὸ παραβάνι καὶ ριχνοντας τὸ στὸν ὄμο του. Θὰ τὸ φορέσης ἕμα θήγης ἀπὸ τὸ μπάνιο.

— "Ἄλλος ἡμελλὰς ἐτούτος ! μουρμούρισε ὁ Προκόπης... Καὶ δὲ μοῦ λέτε: τὸ μπάνιο ζεστὸ εἶνε ἢ κρύο ;

— Ζεστὸ, τὸν θεσάωσε ὁ Γιάννης.

"Ὁ Προκόπης ἔκαμε λιγα θήματα πρὸς τὴν πόρτα τοῦ μπάνιου, ποὺ τοῦδεῖξαν καὶ ξαναγύρισε ἀπρόθυμος, γιὰ νὰ ξαναρωτήση :

— Δὲν πιστεύω νὰ ζεμπιάη ;

— "Ὀχι, μπαμπά ! ἔκαμ' ἡ Ριρή. Εἰν' ὅπως χρειάζεται.

"Ὁ Προκόπης ἔκαμε νὰ προχωρήσῃ μὰ ξαναγύρισε :

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, εἶνε θαθὺ ;

— "Ὀχι μπαμπά, τὸν θεσάωσαν. Εἰν' ἕνα συνηθισμένον μπάνιο.

Μπήκε τέλος, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξαναθυγῇ ἀμέσως, φωνάζοντας :

— Δὲ μπαίνω ! Αὐτὸ μυρίζε ἀσχημα. Μουσπάσε τὰ ρουθούνια.

— Ριζίμε λιγὴ φουζέρ, ἔκαμε ἡ Ριρή, γελώντας.

— Τί τοῦ λὲς φουζέρ, εἶπε ὁ Γιάννης... Εἶνε, μπαμπά, ἕνα γιατρικό... ποὺ κάνει καλὸ στὸν ὕγια.

— Σὰς τὰ χαρίζω τὰ γιατρικά, ἔκαμε ὁ Προκόπης. Γιὰ τὴν ὕγια δὲν εἶνε ἄλλο ἀπὸ τὴ ρεσιτά !

— Μὰ πῆγαινε τώρα, φώναξε ὁ Γιάννης ἀνυπόμονα. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρὸ ! ἔχουμε τόσες δουλειὰς νὰ κάνουμε !

"Ὁ Προκόπης μπήκε τέλος στὸ μπάνιο κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ἡ Ριρή ρώτησε τώρα τὸ Γιάννη :

— Φρόντισε γιὰ κούρα ;

— Εἶπα σ' αὐτὸν τοῦ ξενοδοχείου.

— Μὰ τοῦ ἐξήγησες καλὰ τί πρόκειται νὰ κάνει ; τὸν ξαναρώτησε ἀήσυχη.

— Ὁλόκληρο μάθημα. Ἐκεῖ ποὺ θὰ περιποιηθῆται τὸ μουστάκι του, θὰ τοῦ τραβήξῃ κατὰ λάθος, ἐντέλως κατὰ λάθος, ἐννοεῖται... τὴ μοιραία ψαλλιδιά... Χράπ ! Καὶ τέλειωσε.

— Καὶ δέχτηκε ; ρώτησε ἡ Ριρή.

— Εἰν' ἕνας μισότρελλος, τὴν πληροφοροῦσε ὁ Γιάννης. Τοῦσκασα καὶ δικιόσεις δραχμές...

"Ἡ Ριρή ἄρχισε νὰ φροντίζῃ τώρα γιὰ τὰ ρούχα — τὰ ρούχα ποὺ θὰ μεταβιβάσῃ, κατὰ μέρος, τὸν Προκόπη. Ἐπῆγε στὴ «μὰλ-ἀρμου-νάρ», ἔβγαλε ἕνα καινούριο ταξιδιωτικὸ κοστοῦμι καὶ ρώτησε τὸ Γιάννη :

— Εἶσαι θέσθατος, πὸς θὰ τοῦ πηγαίνῃ καλὰ ;

— Ἄστειεῖσαι ; "Ἐκαμ' ὁ Γιάννης. Εἶνε ἀπὸ τὸ ράφτη μου, κομμένον ἀπάνω σὲ μὴ παλὰ φορεσιὰ του. Εἶδα κι' ἔπαθα νὰ τὸν καταφέρω νὰ μοῦ τὸ δώσῃ.

— Νὰ ἰδῶμε τὴν τέχνη του, ἔκαμ' ἡ Ριρή.

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν καινούρια θαλίτσα ποκάμιο, γραβάτα, κάλτσες, ζώνη, ἐνα ζευγάρι παπούτσια, φωνισμένα στὰ καλύτερα μαγαζιά :

— "Ἐδὸ τοῦ τᾶχω — εἶπε στὸ Γιάννη — ὄλα στὴν ἐντέλεια.

Μὰ κείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν φωνὲς τοῦ Προκόπη ἀπὸ τὸ μπάνιο :

— "Ὠχ ! ὦχ ! Βοήθεια ! Γιάννη, παιδί μου !...

"Ἡ Ριρή κι' ὁ Γιάννης, κατατραμαγμένοι, ἔτρεξαν στὴν πόρτα :

— Τί τρέχει ; Τί τρέχει ;

— Κάτι θάπαθε. Τί εἶνε, μπαμπά ;

— "Ὠχ, ὦχ ! Μινοῦλα μου — ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Προκόπη — πάει, χάθηκε !

— Μὰ τί σοῦ συμβαίνει ; "Ἐχει κιόλας κλειδώσει ἀπὸ μέσα, φώναξε ὁ Γιάννης.

— Σπάσε τὴν πόρτα. "Ἐκαμ' ἡ Ριρή.

"Ὁ Γιάννης προσπάθησε, μὰ τὸ πούκακο :

— Στὸ Διάολο ! Πόρτα γιὰ μπάνιο εἰν' αὐτὴ ἢ γιὰ χρηματοκιβώτιο τῆς Ἐθνικῆς ; γκρινιάζει.

— Ἄνοιξε, μπαμπά ! φώναξε ἡ Ριρή: Εἴμαστε ἐδῶ !

"Ὁ Προκόπης ἄνοιξε καμμιά φορὰ τὴν πόρτα. Βγήκε ἀλλαγμένος, κρατώντας μὲ τ' ἀριστερὸ του χερί τὸ δεξιὸ του ὄμο καὶ μὲ τὴν ἔκφρασι τοῦ σαματικοῦ πόνου ζωγραφισμένη στὴ μορφή του.

— "Ὠχ !... "Ὠχ ! Δὲ μπορῶ νὰ σταθῶ, πάει ἡ πλάτη μου !

"Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Ριρή τὸν θάλανε στὴ μέση :

— Τί εἶνε ; τί ἔτρεξε ;

"Ὁ Προκόπης δὲ μπόρεσε νὰ πῇ, μὲ κομμένη φωνή, παρὰ μιά

λέξι :

— Τὸ σουρωτήρι !

— Ποῖο σουρωτήρι ; τὸν ρώτησαν μ' ἐκπληξή.

— Αὐτὸ ποὺ εἶνε ἀπὸ πάνω ! ἔκαμε ὁ Προκόπης. Βροχὴ ζεματιστή ! Φωτιά μοναχὴ ! Μαθήθηκα σὲ γουρουνόπουλο.

Ἡ Ριρή κατάλασε πὸς εἶχε γυρίσει τὴ στροφικὰ του ντοῦς.

— Μὰ τὸ ντοῦς ἦτανε κλειστὸ — εἶπε — πὸς ἄνοιξε ;

— Εἶσα ἕνα τεταῖο... μὲ δυὸ μαραφέτια, τὸνα κόκκινο καὶ τ' ἄλλο ἄσπρο...

— Καὶ θὰ τὰ γύρισε ;

— Ναι, μαρὲ παιδί μου, αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένον τὸ κόκκινο μου τᾶκανε ὄλα !

— Γιατί νὰ τ' ἀγγίξῃς ; ρώτησε ὁ Γιάννης.

— Κάνουλες εἶδα, πρᾶμα τῆς δουλειᾶς μου. Τίς πάλεψε κομμάτι. "Ἐχεις μούτρα καὶ μιλάς ; "Ἐσὺ δὲν ἤθελες ἔμενα, ἤθελες ἄλλον πατέρα, νὰ ἰδοῦμε θάλαπνε στὸ μπάνιο ; "Ὠχ, ὦχ ! Μ' ἀφάνισε, μ' ἄλλαξε τὸν ἀδόξαστο !

— Ὀχ ! Μον ραυνε reit para ! ἔκαμε ἡ Ριρή μὲ συμπόνια.

Καὶ τὸν κάθησε σὲ μιά καρέκλα, κι' ἐξέτασε τὴν πλάτη του :

— Εὐτυχῶς, εἶπε, εἶνε πολὺ ἑλαφρὸ. Δὲν ὑπάρχει μεγάλον ἔγκαμα.

— Πὰν νὰ φέρω λίγο τᾶλκ, ἔκαμε ὁ Γιάννης, καὶ θήγῃκε μὴ στιγμὴ, νὰ πάη στὴν κἀμαρα ποὺ κρατοῦσαν αὐτοί.

— Πέρασε, μπαμπά, στὸ παραβάν, εἶπε ἡ Ριρή, νὰ σοῦ δώσω τὰ ρούχα σου, νὰ ντύσῃσαι σιγά-σιγά. "Ἐδῶ ! Κάθησε !...

Καὶ τοῦβαλε μιά καρέκλα πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν. Ὁ Προκόπης εἶδε μὲ κάποια λύπη τὰ ρούχα του σκορπισμένα κάτω, ὅτὸ πάτωμα, πίσω ἐκεῖ. Κι' ἄρχισε νὰ τὰ μαζεύῃ σιγά-σιγά.

— "Ἐδῶ πετάξατε τὰ ρούχα μου ; Γιατί ; Δὲν εἶνε λουσοζικια, μὰ εἶνε καθαρά...

Εἶπε κάτω καὶ τὴ Σύνοφι του :

— Κ' ἡ Σύνοφι μου ! διαμαρτυρήθηκε. Ποιὸς τὴν ἔριψε ἐδῶ πέρα ;

ἔκαμε τὸ σατυρὸ του, τὴ φίλησε καὶ τὴν ἀκούπησε προσεχτικὰ στὸ κρεβάτι.

— Εἶσαι πολὺ βρήκος, θέλω, μπαμπά... ἔκαμε ἡ Ριρή γελαστά.

— Ἄ, παιδί μου ! Ὁ Θεὸς πρῶτ' ἀπ' ὄλα !

"Ἡ Ριρή ἔβηκε τὴν εὐκαιρία νὰ δεῖξῃ ὄλη τὴν πνευματικὴ τῆς ἀνάπτυξι κι' ὄλη τὴν ἀνεξαρτησία τῆς :

— Ὁ Θεὸς ; Ἡ μόνη του τιμωρία — λέει ἕνας σοφὸς — εἶνε ὅτι δὲν ὑπάρχει.

— Τί λόγος ἔφυγε ἀπὸ τὸ στόμα σου, παιδί μου ; "Ἄμ' ἂν δὲν ὑπάρχῃ ὁ Θεὸς, τότε ποιὸς ὑπάρχῃ ; Ὁ Διάολος ;

"Ὁ Γιάννης ἔφερε στὸ μεταξὺ τὸ τᾶλκ

— Νὰ ἰδῆς τί καλὸ ποὺ θὰ σοῦ κάνῃ ! εἶπε.

Καὶ κῦτταξε νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ. Ἡ Ριρή ἔβγαλε ἀπὸ τὴ θαλίτσα ἕνα φανελλάκι μεταξωτό, ζερσαί, χωρὶς μανίκια.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ φανελλάκι σου ! εἶπε στὸν Προκόπη, θεῖχοντας το.

"Ἐπιτα ἔβγαλε ἕνα μεταξωτὸ σωθρακάκι καὶ τὸ ἔβασε τοῦ Γιάννη, νὰ τὸ τοῦ δεῖξῃ :

— Γιὰ κῦτταξε κι' αὐτὸ ! Δὲν εἶνε θαῦμα ;

"Ὁ Προκόπης κῦτταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παραβάν καὶ ἔξεφάνισε :

— Τὴ θαλίτσα μου τὴν παληά, τὴ δικὴ μου !

Τί τὴν κάνετε ; Τὴ θαλίτσα μου, λέω, νὰ φύγῃ ! Δὲν τὰ φοράω γὼ αὐτὰ, τώρα στὰν γεράματα !

Νὰ μὲ πέρσουν καὶ γιὰ καέναν... Θέ μου, αὐ-

χώρεσε μὲ !...

"Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ καμαριεὸς χτύπησε τὴν πόρτα, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ, ὅτι κάτω ἦταν ἡ κυρία Λίνα Δέρθου. Ρωτοῦσε, ἂν μποροῦσε ν' ἀνέβῃ.

— Μάλιστα, εἶπε ἡ Ριρή, μετὰ μικρὴ σκέψῃ. Νὰ τὴν ἀνεθάσῃς λίγο...

Κι' ἀμέσως ρίχτηκε τοῦ Γιάννη :

— Τὰ θέλεις, κύριε ;

— Τώρα τί θὰ κάνουμε ;

— "Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἐδῶ ! εἶπε ἡ Ριρή προσταχτικὰ. Οὔτε σὺ, μπαμπά !

Καὶ παίρνοντας ἄσπρατια ὄλα τὰ ρούχα καὶ δίνοντας τα στὸ Γιάννη τοῦ φώναξε :

— Πάρτ' τὰ ρούχα του καὶ πῆγαινε νὰ τὸν ντύσῃ στὸ μπάνιο !

"Ἐβωσε καὶ ὄμο περίσσεψαν στὸν Προκόπη καὶ σπράχοντες κι' αὐτὸν κατὰ τὴν πόρτα τοῦ μπάνιου, πρόσθεσε :

— Πάρε καὶ σὺ αὐτὰ ! Καὶ πῆγαινε μαζὺ του !

— Μὰ γιατί κανέτε ἔτσι ; Εἶνε καμμιά λυσσοσμένη αὐτὴ ποῦρχει καὶ θὰ μᾶς φάη ;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσῃ ὁ Ζάν ! Πηγαίνετε, δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε !

Μαθήθηκα σὰν γουρουνόπουλο !... φώναξε ὁ Προκόπης.